

og dernæst nu i det Skatteaar, det drejer sig om, 9,800 Kr.; Merindtægten er derved blevet 6,000 Kr., og Skatten bliver omtrent 700 Kr. Nu paastaar Selskabet, at Merindtægten kun skyldes en almindelig Udvikling af dets Forretning — det begyndte nemlig for ca. fire Aar siden. Man kan ikke nægte, at det ser helt naturligt ud; imidlertid har Finansministeriet mærket sig, at en Del af Selskabets Forretninger bestod i at sælge noget til min Kollega Forsvarsministeren, og da Forsvarsministeren ikke vilde have købt disse Ting, hvis der ikke havde været Krig i Europa, kan man ikke nægte, at Aktieselskabet har haft en Fortjeneste, som skriver sig fra Krigsforholdene; følgende skal det efter min Mening betale disse 700 Kr., hvilket Aktieselskabet vil føle som en himmelraabende Uretfærdighed — jeg maa føje til, at alle vil føle det som en himmelraabende Uretfærdighed, hvad Finansministeriet afgør. Jeg anmoder derfor om, at man vil skaane Finansministeriet for at faa dette Ry for Uretfærdighed paa sig.

Det næste Tilfælde angaar en Vejer og Maaler; han opgiver i Almindelighed at have en Indtægt af en Snes Tusinde Kroner om Aaret — det forbavsede mig for Resten, at det er saa god en Forretning, men det er det altsaa. Han havde i de tre Gennemsnitsaar, det drejer sig om, det første Aar slet ingen Indtægt paa Grund af nogle uheldige Forretninger — ved Indtægt forstaaer jeg skattepligtig Indtægt —, og næste Aar virkede atter disse uheldige Forretninger paa hans Indtægt. Det tredje Aar var Indtægten steget til 17,600 Kr., og i det Skatteaar, det drejer sig om, til 20,700 Kr. Da hans Indtægt i Gennemsnitsaarene har været meget ringe, bliver Merindtægten omtrent 20,000 Kr., og han skulde saa betale en Indkomstskat af 700 Kr. Har nu denne Vejer og Maaler haft en Krigsfortjeneste? Han mener Nej, Finansministeriet mener — jeg vil ikke sige naturligvis — Jo, idet man gør gældende, at han har haft mere at veje og maale end ellers paa Grund af de særlige Forhold med Hensyn til Landbrugsprodukter i den By, hvor han hører hjemme, og som jeg naturligvis ikke skal nævne. Finansministeriet lader denne Mand betale overordentlig Indkomstskat af en Merindtægt, som er noget tilfældig, det kan ikke nægtes, fordi Manden tilfældigvis næsten ingen Indtægt har haft i de to første Aar; men Finansministeriet skønner, at der kan være nogen Krigsfortjeneste i hans Indtægt, og da Manden ikke

fyldestgørende kan godtgøre, at der ingen er, maa han betale.

Jeg har saa et Eksempel med en Bank, som — jeg skal fatte mig noget kortere end før — har en mindre Indtægt i det Skatteaar, hvori den ansættes til Merindtægtsskat, end i de to foregaaende Aar, men havde en ringe Indtægt — det er en ny Bank, der er Tale om — i det første af de tre Gennemsnitsaar. Banken har overfor Gennemsnittet af de tre første Aar haft en Merindtægt af 20,000 Kr. og skal betale 8 pCt., 1,600 Kr. Banken klager og siger, at det er urigtigt: Vi har en mindre Indtægt i Aar end de to foregaaende Aar, det viser tilstrækkeligt, at vi ingen Krigsfortjeneste har haft. Men saadan kan Finansministeriet ikke ræsonnere; man maa ræsonnere saaledes, at Banker skærer man over en Kam. Det kan ses af dens Omsætning og det Regnskab, som medfølger, at Banken har haft Anledning til at tjene flere Penge end ellers; at den samtidig har haft Tab, er muligt, og derfor kan Indtægten jo være gaaet ned, men der maa paa visse Indtægtskonti være det, som man populært kalder Krigsfortjeneste, og Finansministeriet maa da afgøre det derhen, at Merindtægtsskatten skal betales. Jeg kalder det Merindtægtsskat, thi det er det Navn, jeg gerne vilde have, Skatten skulde beholde, og det er ogsaa det Navn, som heldigvis det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) en Gang ved en Fejltagelse, der var typisk og rammende, gav den overordentlige Indkomstskat.

Endelig skal jeg til syvende og sidst anføre et Eksempel, som et æret Medlem har gjort mig opmærksom paa, nemlig det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel) — der er vist intet i Vejen for, at jeg nævner ham. Han har beklaget sig over, at der var truffet en uretfærdig Afgørelse af Finansministeriet, og da han mener, at Skatteyderne burde ikke føle sig slet behandlere af dette Ministerium, ønskede han, at Finansministeriets Afgørelse skulde ændres. Sagen drejer sig om en Landbruger, der har haft Merindtægt som saadan og samtidig paa Grund af en Udstykningsforretning har haft en Merindtægt til et Beløb af 7,000 Kr., som den paagældende har faaet udbetalt i det paagældende Aar, men Forretningen var i Virkeligheden afsluttet 2 Aar tidligere. Den paagældende Skatteyder mener, at det er dog fuldkommen umuligt, at han skal betale Skat af disse 7,000 Kr., og det synes det ærede Medlem